

Jan Kenneth Weckman *Corpus revisited*

Wäinö Aaltosen museets studio 24.1. - 2. 3. 2008

De senaste tjugo åren har jag arbetat med oljemåleri, trots att också andra uttryck fått utrymme, teckningar, blandteknik på papper, grafik, några installationer (Aboa Vetus & Ars Nova museet 2003) samt digitala teckningar (Painter & Wacom-ritplatta) som jag visar i inkjet på papper och duk (<http://jankennethweckman.fi>).

Under min konstutbildning skaffade jag ingen djupgående kunskap och bildkonstens historiska skiften och de förklaringar och motiveringar som följde brytningarna i konsten. Först senare, efter konstskolan, tog jag ny kontakt med bildkonstens traditioner inledningsvis med blandtekniker och teckning. Jag började på allvar med oljemåleriet först år 1987 efter konstskolan 1969-73. Jag har sökt mej i riktning mot en slags självpedagogisk och estetisk reflektion och kombinerar olika uttryck för att få syn på utgångspunkter för mina arbeten med start i konstens, särskilt den moderna konstens, teori. Det är alltså fråga om en recycling av historiska uttryck till nya versioner av måleriets konst.

Corpus

År 1997 gjorde jag en serie målningar som fick namnet Corpus. Av dessa visades tre målningar på Galleri Nefret i Åbo år 2005. Mina målningar präglas av få dominerande färger tillsammans med betoningen på målningens olika skikt jämte tillägg av kollage och assemblage. Således väcker seriens titel, *corpus*, tankar och metaforer kring målningens kroppslighet och föremålslighet. Samtidigt blir denna fokusering ett underlag för de visuella egenskaperna. Färgerna väcker oss att betrakta bildelement, men ger oss också känslan av det immateriella. Kontemplationen av målningen för oss i riktning mot frågor om själva betrakandet och erfandet. Corpus-serien, ja överhuvudtaget oljemåleriet, fortskred från början som en komplettering av den finska målarkonstens konkretism. Till en början kändes det nödvändigt att delvis upplösa tidigare uttryck som utvecklats närapå direkt utifrån de möjligheter mediet (material och teknik) ger mej. Corpus revisited-projektet kompletterar Corpus-serien med några nya målningar. Studiorummet i Wäinö Aaltonen museet lämpar sig strålande för just målningar. Kontexten är visserligen tydligt. Det rör sig om den vita kubens estetik, en visning visserligen inte minimalistisk installation men kan beskrivas som en postmodern syntes av konkretism och abstrakt expressionism. Jag begränsar mej i dessa arbeten, vad "expressionismen" ankommer, men spåren finns kvar. Jag är snarare

bunden till målningarna som kraftig färg, där de grafiska elementen deltar utifrån ett underläge och som aksenter. Att säga såhär, betyder att jag gör våld mot färgens teoretiska natur. Vad är det grafiska? Det betyder ju just en viss egenskap inom färgrymden, att tillåta en betydande valörskillnad med hjälp av få färger. Det grafiska uttrycket kräver en begränsad mängd färger, oftast bara med en tilläggsfärg som samtidigt skiljer sig tydligt från sin omgivning. Ordet grafiskt härstammar från det grekiska ordet graphein, som betyder att skriva och gravera. Teckningens formspråk med sina linjer inbegriper i den grafiska färgvärlden.

Den konkreta målningen har sin betydelse, trots att bilden avlägsnats.

Corpus-serien är experiment i mitt personliga laboratorium för målarkonsten. Dessa experiment upprepar på sina egna vis det modernistiska måleriets situation – historiskt placerbart – då den abstrahiserande och expressiva stilen övergår i "konkretism" eller "postmodern abstraktion", men samtidigt visar – tvärtemot sin egen tids kritiska diskurs inom formalismen, att det inte är möjligt att avstå från narration, att avsäga berättelsen och bildmässigheten som upplevelse och rättighet för betraktaren. Konkretismens intresse för formen delas också av den "konkreta poesin", där den typografiska formen berövas sin konventionella uppgift att fungera som budskapsbärare. Jag har inte hängett mej åt det tidigare avantgardets bokstavliga estetik, annat än sporadiskt, vilket framgår av den stora inkjet-utskriften på bomull. Där tävlar flere texter – och det handskrivda mediet – om uppmärksamheten. Charles Sanders Peirces filosofiska text försöker bestämma Peirces s.k. Första Kategori (Firstness). Hur beskriva det, som är som det är utan relation till något annat? Peirces s.k. Firstness-kategori tangerar i min mening som metafor något av drömmen inom den moderna konsten: visa de ovisbara, synliggöra det osynliga, eftersom allt som kan visas och göras synligt består av relationer mellan otaliga ting. Tanken kristalliseras hos Paul Klee i hans berömda maxim, men särskilt i bakgrundsdelarna hos Piet Mondrian. Således låter jag Peirces text och typografi skapa en analogi (ikon) för den moderna konsten, för konkretismen som fäster uppmärksamheten vid visningens formella element genom att diskvalifiera funktionerna för det traditionella måleriet, bilden och berättelsen. Samtidigt framgår, hur det exakta/oexakta, det planmässiga och det narrativa faller ifrån tanken och begreppet av mening. Den konkretistiska målningar äger mening och erbjuder tolkningen både motstånd och ett kontext, den moderna konstens värld.